

ЦРВЕНА АРМИЈА КАЖЊАВА БЕРЛИН

Четири године, дан, ноћ, свакога часа, у мислима нам је био Берлин. Сваки метак испален из партизанске машинке био је уперен на Берлин. Свака бомба бачена из руке дечака-хероја била је бачена на Берлин. Сваки крик мржње из груди наших мајки и сестара, наших оцева и браће стрељаних по безбројним губилиштима наше земље био је пуцањ на Берлин.

Берлин нам је био тако далек. Бранили су га Немци који су се свесно отпадили од човечанства. Бранили су га Италијани који су заборавили били да туђој племенитости дугују своју слободу. Бранили су га Јапанци који су мислили да са материјалном културом белих могу надоместити све оно што човека и народе чини културним. Бранили су га издајници свих земаља света, саможиви непријатељи свих народа света, духовно заостали примерци људског друштва који су мислили да кесе злата уместо срца чине човека вишим, да је лаж јача од истине, да сила може убити слободу.

Берлин је оличење организованог злочина против свега што је, кроз борбу и кроз рад, човечанство стекло од правремена када је човек до први пут усправно коракнуо.

Берлин је стрељао крагујевачке гимназисте и стрељао заробљене наше борце за слободу. Берлин је убијао руске мајке. Берлин је скупљао украјинске крваве дечје пелене. Берлин је гасом тровао. Берлин је конопцем вешао. Берлин је лоповски тенковима газио незаштићене земље. Берлин је одводио беспомоћно робље, да га убије глађу, да се у бојним редовима за њим закљони од осветничких куршума. Берлин је палио градове и села, тровао, пљачкао. Берлин је изнад свега лагао, лагао лажју какву историја досад није знала. Берлин је унизио достојанство човека.

А немачки народ у маси клицао је: хајл! Немачки народ поносио се Берлином док се остало човечанство грозило Берлина. Немачки народ поносио се Берлином, док се остало човечанство гнушало Берлина. Немачки народ бројно се солидарисао са Берлином. Солидарисао против целог човечанства. Немачки народ није хтео да осети ничије патње. Немачки народ није хтео да разуме опомене. Немачки народ није имао ни срца, ни памети.

Када су Немци били на Волги и на Пиренејима, у Египту и (практично) у Цариграду, Берлин је најбољом народном крвљу осталих народа задуживао немачки народ. То се у Берлину није књижило. Мислило се: имамо више куршума него што има живих; — коме имамо да полагамо рачун.

Дан обрачуна, међутим, дошао је. На Волги има данас много Немаца. Али они су мртви. Мртвих Немаца има широм целе Европе, а понајвише у источним крајевима. Само, ето, Немаца, живих Немаца, у Немачкој има све мање, из дана у дан, из часа у час све мање. И ускоро ће их бити још и много мање. Тако су сами хтели. Овога пута Немцима ће бити учињено по вољи.

Под разним барјацима Немци су терорисали свет и свој зулум називали ратом. Дефинитивна парола била је борба против большевизма. Сетили се да усреће народе Совјетског Савеза, да им у тенковима донесу своју, немачку срећу. Сетили се, да и нас остале заштите, да нас спасу од опасности да постанемо своји, као што су то постали народи Совјетског Савеза; зато су прво за паре купили једнога дебилнога кнеза који је збиља веровао да народ без њега и без његових оперетских генерала никако не може, затим су (без објаве рата) мучки бомбама побили житеље Београда, а онда су, знамо сви како је то било, прогласили географску карту европском тврђавом.

Наш балкански сељак знао је да то не може тако, да је то и злочин и глупост. Знао је то, особито, руски човек. Знали су то и многи други људи широм света. Само то није знао Немац: он није могао да осети где је злочин, ни да разуме у чему је глупост. Једнога дана, колико сутра можда, нашле би се читаве шихте немачких интелектуалаца који би перима прекованим од крвавих бајонета лепоречиво све то објаснили и лепоречиво проповедали о германском доприносу за напредак човечанства. Вило би то, свакако, када би им се оставило да задрже и те бајонете које су о наше груди поломиле.

Има толико тога што немачки народ није осетио и што не може да разуме. И требаће времена да му се објасни, па када му буде те-

мељито објашњено, онда ће, можда, моћи и да осети.

Требало би да буде чудно како то да се, све живећи у најнепосреднијем суседству са Словенима, Германи ничему нису научили. Ако не другом бар томе да Словени нису завојевачи, али да су врло борбен свет. И да код нас осећај и разум редовно хармонизирају, да оно што волимо ми и бранимо. Овога пута од Немаца бранили смо слободу, што ће рећи живот. Бранили своју, одбранили смо слободу света.

Дан обрачуна ту је. Црвена армија, војска целог часног, нападеног човечанства, војска свих људи и свих народа, јер људима и народима доноси слободу, продрла је у Берлин, са свих страна.

Продрла. Тако каже њен врховни командант. Тако каже човек који је заслужио највишу, најлепшу титулу коју је икада жив човек носио: друг. Друг свих часних, свих храбрих, свих који крв своју нису жалили за правду, за слободу, за бољу и срећнију будућност.

Продрла. То значи натопила својом крвљу, драгоценом људском крвљу сваку своју стопу. Звер се брани и у својој јазбини. Продрла! Не заборавите то сви ви, широм света, који с гордошћу и с правом називате маршала Стаљина својим другом.

Јест, Црвена армија продрла је у Берлин. Продрла — да казни злочинце, да утамани убице, да својом племенитом крвљу спере срамоту коју је немачки народ нанео људској заједници.

Каћуше бришу ноћас Unter den Linden. Нека збришу. Црвеноармејски плотуни, и то баш они, једино они, треба то да ураде — да би све имало један смисао, људски, узвишени. Вилхелмштрасе гори у пламену. Одатле је дириговано деведесет листова, четрдесет политичких часописа и хиљаду посебних издања, колико је свакога дана из Берлина, кроз лаж, сејало мржњу и раздор међу људима.

Нека гори, нека сагори до темеља. То је јазбина. Јазбина звери која се кроз историју звала Бранденбург, Пруска, Рајх. Нека сагоре кости курфирста и кајзера који су немачком народу оставили у наслеђе проклетство. Нека на пламену руских топова сагоре успомене Фридриха и Вилхелма чији духовни мрак немачки народ није могао ни до данас стрести са себе. И да немачку децу, у чијој ће души, можда, грмљавина руских топова и уочени поглед, добри поглед погинулог Црвеноармејца пред њиховом кућом, пробудити будућег човека, не плаше више из лажљивих уџбеника историје четвртасте, тупе главе Бизмарка и Хинденбурга, Ничеа и Хитлера.

И када све то сагори до темеља, када у мочварама око Шпреве праведна освета буде освештала земљу коју су људи других поднебља одавно оплеменили да им буде радост за живота а миран починак кад заврше свој животни пут — онда, када буде правда и када буде слобода, онда ћемо пољубити пушку, положити је на најпочасније место у нашем тихом дому и чувати је као драгоцену благо, чувати што је поштујемо јер смо је прихватили само за праведну и часну ствар и — да нам буде спремна ако устреба.

Вук Драговић

Molotov megérkezett San-Franciskóba

V. M. Molotov, a Szovjetunió külügyi népbiztosa a San-Franciskói Értekezlet szovjetdelegációjával együtt San-Franciskóba érkezett.

A szovjet küldöttek fogadására a repülőtéren megjelent **Harriman**, az Egyesült Államok Szovjetunióbeli nagykövete, az Egyesült Államok kormányának képviselőjében **Bohlen**, az Értekezlet protokollosztályának képviselőjében **Chopin**, továbbá Vivivol sanfranciskói szovjet konzul és mások.

Megnyílt a San-Franciskói Értekezlet

Április 25-én délután megügyilt az Egyesült Nemzetek San-Franciskói Értekezlete.

Truman elnök Washingtonból rádióbeszédben üdvözölte az Egyesült Nemzetek delegátusait.

Az elnök jó munkát kívánt az Értekezletnek, mely a háború utáni biztonság és a tartós béke világszervezetének megteremtéséért ül össze.